

Oponentský posudek na rigorózní práci Mgr. Olgy Komínkové

Vliv metody CLIL na výsledky žáků a strategie při řešení slovních úloh ve výuce matematiky na základní škole

Metoda CLIL je na mezinárodní i národní úrovni řadu let využívána. Propojení odborného a jazykového učení, což je stručná charakterizace této metody, je ve školství stále aktuální.

Autorka se rozhodla popsat využití této metody ve výuce matematiky, konkrétně při výuce slovních úloh, a vlastním výzkumem potvrdit či vyvrátit řadu hypotéz, které se v této souvislosti vynořují či které se tradují.

Mohu konstatovat, že vytčený úkol autorka splnila.

Samotná práce obsahuje 126 stran původního autorčina textu, seznam literatury a 12 stran příloh. Vlastní text je rozdělen do pěti kapitol různého rozsahu a závažnosti.

V první kapitole „Vymezení problematiky a základních pojmů“ podává autorka fundovaný přehled o historii a metodologii metody CLIL. Z celé kapitoly je zřejmé, že autorka prostudovala řadu pramenů v naší i zahraniční literatuře a má o dané problematice dokonalý přehled.

Ve druhé kapitole, „Teoretická východiska a dosavadní stav poznání problematiky“ autorka popisuje dosavadní výzkumy metody CLIL a problematiky řešení slovních úloh.

Třetí, stručná kapitola „Metodologie provedeného výzkumu, popisuje metody, které autorka ve svém vlastním výzkumu zvolila.

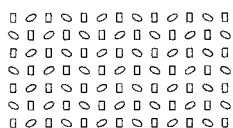
Ve čtvrté kapitole „Výzkumný design“ autorka popisuje svá tři šetření: jeden výzkum kvantitativní, jeden kvalitativní a jeden dotazníkový (s využitím dotazníku vypracovaného NÚV).

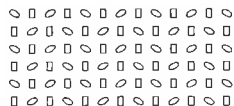
V páté, nejobsáhlejší kapitole „Výsledky výzkumného šetření“ autorka představuje precizní statistické zpracování svého výzkumu a jeho vyhodnocení.

Práce je napsána kultivovaným jazykem s naprostým minimem formálních nedostatků.

Z drobných nedostatků uvádím následující:

a) Zařazení subkapitoly 1.6 „Slovní úlohy ve výuce matematiky na základní škole“, byť to má v první kapitole svoji logiku, na mne v kontextu zbývajících kapitol, zabývajících se výukou jazyků, působilo rušivě. Navíc rozdělení problematiky slovních úloh do dvou kapitol má za následek několikrát se opakující tytéž ideje a citace (markantní je to například u několikrát citovaného Polyi.

b) Práce je citacemi až přehlcena, Na jedné straně je vidět, jak dokonale má autorka danou problematiku zmapovánu, řada citací je však zcela zbytečná a někdy úsměvná. Jeden příklad za mnohé: to, že otázka ve slovní úloze udává, co máme vypočítat, je snad naprosto banální tvrzení a vyslovily je zcela jistě desítky autorů. Proč tedy u této triviality někoho citovat, například Kadlčíkovou? (str. 26).

c) Některé citace jsou neúplné, například citace typu NÚV 2012 apod.

d) Rušivě působí nepřechylování ženských jmen. Nečesky působí formulace typu: ... výzkum Godding, která prováděla.... (str. 43 aj.)

e) Některé citace jsou doslova matoucí. Mám na mysli například formulaci „Za jednoho ze zakladatelů metody i termínu CLIL jsou považováni Marsh a jeho kolegové (Coyle 2010)“. Čtenář by mohl nabýt dojmu, že v tomto roce metoda vznikla. U Polyi autorka cituje jedinou knihu z r. 1973. Jak tedy rozumět tvrzení, že Polya cituje Webera (2008)? (Str. 43).

Do diskuse navrhuji následující témata:

a) ztotožňuje se autorka s Hejného vymezením slovní úlohy, které uvádí na str. 25?

b) Jak autorka myslela tvrzení: „Výuka odborných předmětů je sestavována tak, že na rozdíl od klasické výuky nepostrádá smysluplnost?“ Znamená to, že klasická výuka smysluplná není?

Musím však konstatovat, že uvedené nedostatky považuji za zcela podružné a nemají vliv na mé vysoce kladné hodnocení předložené práce.

Autorka bezesbytku prokázala, že je schopna samostatné tvůrčí práce a předložila text, který dle mého názoru překračuje standard rigorózních prací. Doporučuji proto práci uznat jako rigorózní a po skončení rigorózního řízení autorce udělit titul PhDr.

v Brně dne 28. 9. 2014

Doc. RNDr. Eduard Fuchs, CSc.

